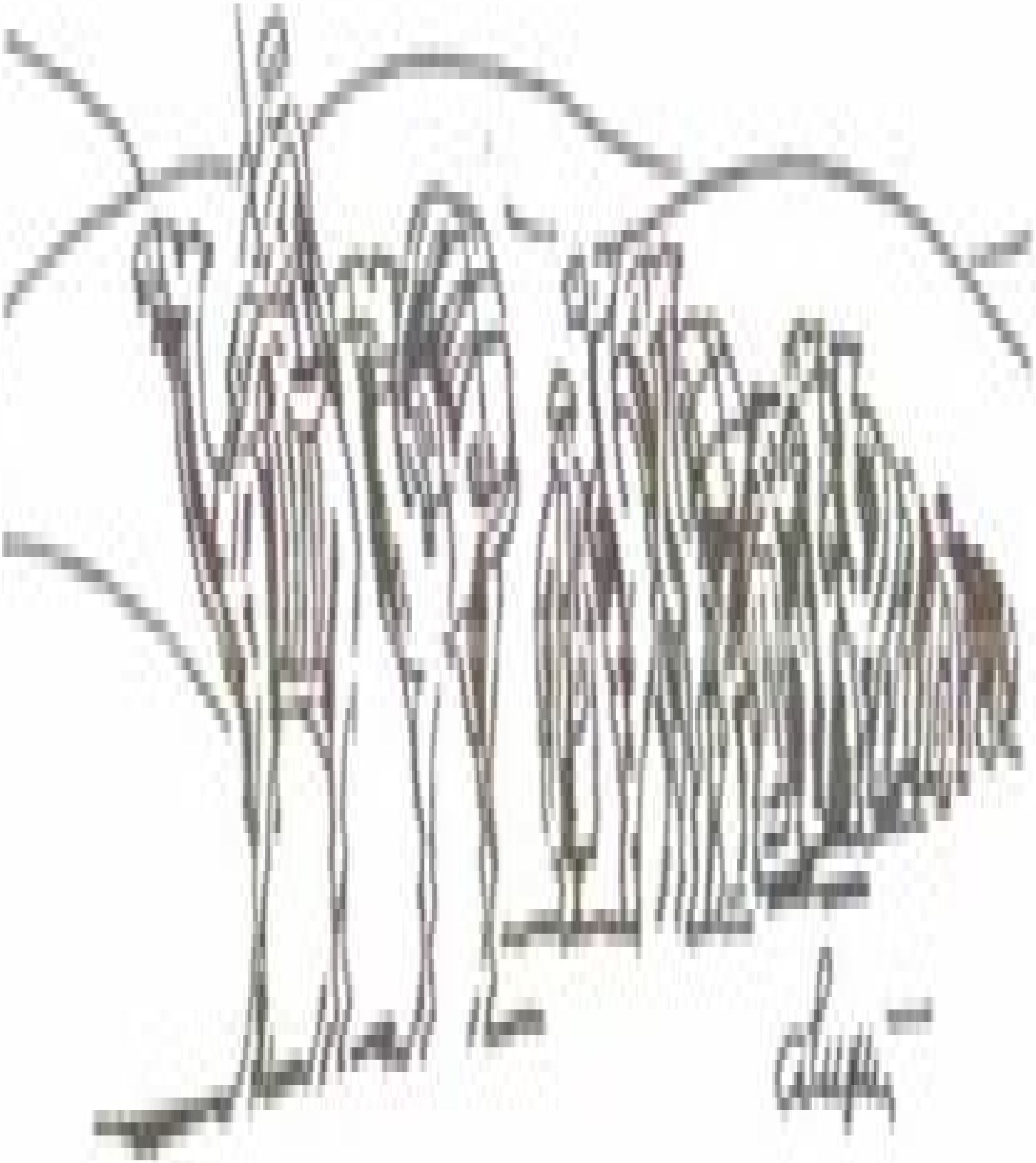

Aventurile submarinului DOX

SERIE NOUA

231

Maura Tiris

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 231

MAURA TIRIS

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
UN VECIN DEZAGREABIL

ZIUA A DOUA DUPĂ ÎNTÂMPLAREA cu şeicul El Hohd (vezi broşura nr. 228) începuse. Căpitanul Farrow, fiul său George, doctorul Bertram şi Petre cârmaciul submarinului stăteau pe proprietatea şeicului Bilma, într-o minunată vale din mijlocul deşertului.

În prima zi cei patru camarazi au participat la o vânătoare de hiene pestriţe. Cu această ocazie George reuşi să captureze un minunat cal sălbatec. Îndemânarea lui trezi în sufletele maurilor o mare admiraţie, tot acum bătrânul şeic se făcu, cu tovarăşii săi de pe submarin, frate de sânge şi le-a făcut chiar oferta de a rămâne pentru totdeauna sau pentru mai mult timp pe proprietatea sa.

Aşa ceva era bineînţeles imposibil. Căpitanul Farrow îi luă propunerea zâmbind, în orice caz n-o respinse brutal şi îi explică pe îndelete şi întemeiat de ce el şi tovarăşii săi nu puteau rămâne acolo pentru totdeauna.

Pentru seara asta era programată o sărbătoare a întregului trib. Aleh, fiica şeicului, pe care George o salvase pe când o urmărea un leu, dar care la rândul ei se revanşase salvându-l din închisoarea şeicului El Hohd, trebuia să se căsătorească cu războinicul şi vânătorul căruia ea îi dăruise inima. În special se bucura de aceasta doctorul Bertram şi nu din cauza mâncării şi a băuturii ci pentru că spera să afle cu această ocazie alte obiceiuri şi ritualuri ale triburilor nomade nord africane.

Nici George nu era mai interesat să-şi umple stomacul cu mâncarea prea grea şi grasă şi nici nu-l prea interesa să bea vinul tare şi aromat din curmale şi nici să se uite ore întregi la reprezentaţiile „artistice” ale fetelor şi războinicilor tribului. Aşadar la câteva ore de la începerea sărbătorii găsind ocazia potrivită se ridică de pe scaunul de onoare ce le fusese pregătit celor patru tovarăşi şi se duse încet să dea o raită prin frumoasa oază a nomazilor. Luna învăluia întreaga vale cu o pânză de argint şi totul părea frumos ca în poveşti.

George se plimba încet pe cărăruia estică a drumului ce ducea spre munte. Aici cu toate că el se afla în umbrele lunii putea să vadă până departe. Se bucura de bizarele forme pe care le aruncau palmieri şi tufişurile, umbrele lor părând a semăna când cu animale sălbatice gata să sară în atac când cu groteşti forme sălbatice.

Gălăgia petrecerii se auzea înfundat până la George şi părea se potrivea cu singulara frumuseţe a acestei nopţi cu

luna în oaza deşertului.

Deodată fiul căpitanului se opri. Urechile sale fine prinseră parcă o şoaptă. În primul moment se gândi la un pericol. Tribul inamic al şeicului El Hohd nu-şi ţinea probabil făgăduiala de a face pace.

George înaintă precaut mai departe. Trebuia să se convingă că pe tribul la care ei erau oaspeţi nu-l păştea nici o primejdie.

Şoptitul pe care-l auzise mai înainte deveni tot mai clar. Putea chiar să deosebească vocile. O voce aparţinea cu siguranţă unei femei.

Avea cumva în faţa lui o pereche de îndrăgostiţi care-şi dăduseră întâlnire la poalele muntelui?

Da, vocile sunau ca şi cum în ele nu era nimic duşmănos. George nu dorea cu nici un chip să deranjeze doi oameni care vorbeau despre nişte treburi care-i priveau numai pe ei.

De aceea se hotărî să rămână liniştit. Dar curând se retrase încet. O piatră se desprinse, se rostogoli şi făcu puţin zgomot pe care el l-ar fi evitat, dar ce se întâmpla se întâmplase, nu mai putea schimba nimic.

Imediat vocile încetară. Din umbră apăruseră două siluete.

George nu se mai află acum în umbra care până acum îl protejase. Una din siluete se îndrepta aproape duşmănos spre George. Ce-i rămânea decât să se pregătească pentru o partidă de box?

Silueta neagră se dădu înapoi, George însă strigă în engleză:

— Opreşte-te, nici un pas în plus! Altfel trebuie să fac uz de armă!

Ameninţarea era exagerată deoarece el nu purta acum la el nici o armă. La ce i-ar fi folosit în această vale liniştită a unui trib prietenos cu a cărui şef se făcuseră fraţi de sânge? Astfel George se pregăti de o partidă de box, dar silueta neagră care se retrase mai înainte se îndepărtă. Sigur el deranjase o pereche de îndrăgostiţi. George auzi încă în depărtare o voce femeiască, apoi totul deveni liniştit.

Zâmbind fiul căpitanului mai aşteaptă câteva minute. Deci tocmai deranjase o pereche de îndrăgostiţi. Merse mai departe cu intenţia de a ajunge la capătul văii unde păşteau mustangii maurilor şi unde rumegau turmele de oi ce aparţineau tribului Bilma – şeic. Pe lâna ce o obţineau de la ele ei primeau o sumă destul de frumuşică.

Perechea de îndrăgostiţi – bănuia George, se întoarse pe vreo altă potecă din nou în sat unde petrecerea era în toi.

Ciobanul care avea grijă de oi înţelegea destul de bine engleza pentru că locuise un timp destul de îndelungat pe coastă. Fiul căpitanului se întreţinu mult cu el, când îl întâlnise în timpul plimbări ce-o făcea în vale.

Deodată George se opri din nou. În faţa sa, între oi, se instală o sălbatică nelinişte, animalele behăiau în vreme ce ciobanul bătea cu putere un gong de metal.

Ce poate însemna asta?

George grăbi paşii şi scoase din buzunar lanterna care o purta totdeauna la el. În mâna stângă avea lanterna iar dreapta şi-o ţinea pregătită de luptă. Astfel se grăbea mai departe căci zgomotul făcut de behăitul oilor se accentua tot mai mult.

Din staul izbucni un foc. La lumina lui, George văzu cum două siluete se apropiau de el. Fiul căpitanului se ascunse repede la umbra unei stânci. Când siluetele se apropiară îndeajuns aprinse lanterna şi ce văzu îl făcu să zâmbească în sinea lui – era perechea de îndrăgostiţi pe care tocmai o deranjase.

Fata îi păru cunoscută lui George. Îi amintea de tânăra cu alură de şarpe dar cu o faţă destul de inteligentă pe care o văzuse în compania fiicei şeicului în timpul ceremoniei de căsătorie unde ea jucase un anumit rol. Ea era una din tinerele maure care împreună cu alte fete nu purta ca de altfel şi celelalte femei, un văl pe faţă.

Asta-i sărise lui George în ochi şi de aceea îi ceru o explicaţie şeicului. De la şeful tribului aflase că era vorba de văduve sau de tinere femei care dintr-un motiv oarecare fuseseră respinse de soţii lor. Tiris – aşa o chema pe fată, îşi aminti George şi făcea parte din ultima categorie pomenită de şeic.

George merse în faţă către silueta feminină şi o întrebe pe tânăra maură:

— Ce se întâmplă acolo? Nu te speria! Doar mă cunoşti. Fac parte dintre oaspeţii albi ai şeicului!

Tiris era speriată, iar însoţitorul ei îşi feri faţa de privirea lui George. Ea răspunse repede:

— Să fugim repede la oi. Acolo Gesela!

Gesela? Ce naiba o mai fi şi asta? George ar fi vrut s-o întrebe ce înseamnă acest lucru, dar Tiris şi însoţitorul ei nu-i lăsaseră timp pentru asta. Ei fugiră repede pe lângă el şi se ascunseră într-un tufiş. Nu avea nici un rost să-l strige din nou pentru că era sigur că nu ar mai fi venit.

Gălăgia din staulul oilor se înteţi şi mai mult, la început George se gândi că intrase în staul vreun leu, dar imediat

renunţă la idee căci dacă ar fi fost aşa s-ar fi auzit şi răgetul regelui animalelor pe care locuitorii acestui trib îl numeau „regale cu cap mare”.

Sau poate acolo se aflau oamenii din tribul lui El Hohd veniţi să fure oi?

Niciodată nu regreta George mai mult decât acum că nu avea la el o armă. Nu-l putea ajuta pe cioban în nici un fel dacă turma era pândită de un pericol mare.

Totuşi nu-şi încetini pasul, trebuia să ajungă la cioban pentru că acolo era în pericol un om sau nişte animale.

Trebuia să-l ajute.

În sfârşit îl văzuse pe cioban la lumina focului. El bătea în continuare din gongul de metal.

George sări spre el însă nu se putea înţelege cu el din cauza gălăgiei. Când George îl prinse de un braţ bătrânul scoase un urlet şi căzu la pământ. George rămase surprins. Ce se putea oare petrece aici? Oare căzuse ciobanul la pământul fiindcă îl văzuse pe el? Apoi auzi cum ciobanul murmura rugăciuni.

— Ce se întâmplă aici? întreabă George strigând şi aplecându-se asupra lui.

Trebui să repete de mai multe ori întrebarea până ce fu înţeles de bătrânul cioban.

În sfârşit bătrânul îşi ridică capul, îl privi pe George, respiră adânc şi spuse în vreme ce ridica.

— Mulţumesc lui Allah că te-a trimis aici! Împuşc-o repede pe femeia lui Şeitan pe cumplita Gesela!

Ea ne omoară oile!

Fiul căpitanului ştia că Şeitan însemna satan. Deci nevasta diavolului omora oile. Cu o astfel de explicaţie nu prea putea face nimic. Atunci îl scutură puternic de braţ pe ciobanul distrus şi îl întreabă cât putut de tare:

— Semme, cine este Gesela?

În loc de răspuns bătrânul cioban arată spre staul. Oile se adunaseră într-o mare grămadă lângă foc. Dar din nou printre ele se văzu o mişcare sălbatecă. Behăitul le era plin de spaimă. Behăitul unei oi se opri într-un gâlgâit.

George merse mai aproape de şirul de palmieri ce forma staulul, îşi prinse din nou lanterna pe care o stinsese în vreme ce stătuse pe lângă cioban şi se îndreaptă spre oi. Lui George fu cât pe ce să-l scape lanterna din mână când văzu o oaie stând sub un corp negru. Era o panteră. Se putea aşa ceva? Nu se aflau pe insulele Sunda, unde panterele erau ca să zicem la ele acasă, ci se aflau în nordul Africii!

Pantera îşi întoarse capul spre George şi ochii ei verzi sclipeau spre el. Fără să vrea George îşi duse mâna la cingătoare dar centura cu arme rămăsese în cortul oaspeţilor. Cu pistolul ar fi doborât-o de la distanţă aşa de mică.

George nu se gândea la pericolul ce-l prezenta pentru el şi viaţa lui pantera. Dacă pantera s-ar fi ridicat de pe prada ei din câteva sărituri ar fi ajuns la George.

Dar animalul care făcuse o baltă imensă de sânge, nici nu se gândea să se îndrepte spre omul ce stătea la marginea gardului. Din vale se auzea acum un zgomot care se apropia tot mai mult. Maurii care sărbătoreau fuseseră alarmaţi de gongul păstorului. Sigur cu ei veneau şi tovarăşii lui George. Fiul căpitanului tremura de nerăbdare ca pantera să rămână asupra pradei sale până ce soseau ei. Cu siguranţă că Petre îi aducea centura cu armele sale.

Dar pantera neagră părea să bănuiască că atâta gălăgie nu era un semn bun pentru ea. Neliniştită îşi întoarse capul încoace şi în colo, se ridică mai aruncă o privire spre raza de lumină pe care George o ţinea îndreptată spre ea apoi se întoarse, trecu printre oi, sări peste ele şi dispăru în întuneric.

George bătu de ciudă din picior. Dacă tovarăşii săi ar fi fost ceva mai rapizi. Atunci cu siguranţă că ar fi omorât felina. Petre veni spre el fugind, aproape fără suflare.

— Domnule George! Domnule George! Ce se petrece aici?

Înainte ca George să fi putut răspunde se grăbiră şi căpitanul Farrow şi doctorul Bertram ca să nu mai vorbim de războinici mauri care le călcau pe urme înarmaţi până în dinţi cu arme vechi sau mai noi.

George le spuse de ciudatul animal de pradă care atacase turma de oi şi îl întreabă pe doctor dacă aşa ceva este posibil? Erau aici şi pantere negre?

— Şi spui că ciobanul a numit pantera neagră Gesela? întreabă doctorul Bertram. Aceasta este o specie închisă la culoarea de leopard. Este foarte rară şi apare tot atât de rar. Păcat că n-aţi avut armele la d-voastră domnule George!

— Nevasta lui Şeitan vine adesea şi ne omoară oile, îi informă bătrânul şeic care venise şi el între timp şi se alăturase grupului strâns în jurul lui George. Semmu, bătrânul cioban a tras de multe ori în ea dar se pare că gloanţele n-au mai avut un efect asupra ei.

— Şi de ce n-a tras şi acum Semmu? întreabă George.

El ar fi putut cel puţin să-l sperie şi să-l alunge până a nu face atâta prăpăd aici.

Şeicul vorbea acum nervos cu ciobanul. Semmu îi arătă cu o figură tulburată vechea sa puşcă. Era ceva de pe vremea bunicilor. Piatra de aprindere se desprinsese de pe cocoşul puştii, astfel încât ea nu putuse fi întrebuinţată.

— Mare păcat! strigă George, dar poate că puşca stricată i-a salvat bătrânului cioban viaţa. Căci dacă ar fi tras de la o aşa scurtă distanţă, cu siguranţă că ar fi fost atacat de această pisică sălbatică.

— Doi tovarăşi de-ai lui Semmu au fost răniţi, spuse şeicul Bilma, când au încercat s-o împuşte pe Gesela.

— Lăsaţi-mi mie şi tovarăşilor mei plăcerea de a o vâna pe Gesela, îl rugă fiul căpitanului pe şeic. Aş vrea să-i am blana. Este o raritate. Chiar mâine vom încerca s-o doboare. Vizuina ei nu poate fi departe de aici şi chiar n-o s-o găsim voi sta s-o pândesc în nopţile următoare.

Şeicul Bilma îi răspunse gânditor:

— Îţi sunt recunoscător tinere prieten, că vrei să alungi urgia aceasta din turmele noastre şi vrei să vânezi leopardul dar ca frate de sânge trebuie să te atenţionez că nu va fi lipsit de pericol. Leopardul atacă în alt mod decât leul. O să-ţi dau mâine dacă totuşi vrei să-l vânezi câţiva dintre cei mai buni vânători ai mei ca să-i căutaţi peştera unde se ascunde peste zi. Unul dintre tinerii mei războinici, vânătorul Asad crede chiar că ştie muntele la poalele căruia se află peştera unde Gesela, nevasta lui Şeitan, cum o numim noi stă în orele fierbinţi ale zilei. El te va conduce acolo tinere prieten.

Dacă un european ar fi formulat un asemenea răspuns în asemenea cuvinte ar fi fost catalogat caraghios. Dar George ştia că acest del de dialog era foarte preţuit în cercurile înalte ale triburilor de mauri. Ştia că cuvintele bătrânului şeic sunt spuse din inimă.

George se bucură mult de răspuns şi încearcă să-i vorbească politicos şi să-i mulţumească în acelaşi jargon.

Farrow nu-i răspunse direct la întrebare ci îi dădu să înţeleagă că ar fi mai bine să aştepte un nou atac al fiarei în staulul oilor decât să meargă să-l vâneze într-un ţinut pe care abia îl cunoştea. Dar cum se întâmplă de cele mai multe ori George îl convinse să meargă încă de a doua zi dimineaţa la vânătoarea leopardului.

Doctorul Bertram reveni asupra faptului că în nordul Africii era o raritate să găseşti un leopard cu asemenea blană.

— Specia este într-adevăr foarte rară, îi întări şeicul spusele.

— Cu atât mai mult m-ar bucura dacă am reuşi să-l capturăm, spuse doctorul.

Căpitanul Farrow fu de acord să vorbească acum cu tânărul vânător Asad şi cu ceilalţi războinici ce aveau să-l însoţească la vânătoare şi hotărî să facă împreună un plan.

— Nu ne putem permite nici o scăpare, încheie el, altfel această fiară şireată ştiindu-se descoperită şi-ar căuta altă vizuină în care să se adăpostească pe timpul zilei.

Bătrânul şeic îi rugă pe cei de pe submarin să mai rămână o vreme în staulul oilor. Oamenii lui trebuiau să adune oile sfârtecate dintre cele nerănite. George se duse şi el cu ei înainte de a împrumuta din precauţie un pistol de la Petre.

Leopardul negru ucisese opt oi pe cele mai multe printr-o muşcătură în ceafă. Asta era o pierdere destul de importantă pentru bătrânul şeic.

Cât priveşte sălbăticiunea, ea nu se mai vedea cu toate că George lumina toate colţurile staului. Pe pământul pietros nu rămăsese nici o urmă după ce sărise gardul ţarcului de oi.

George îşi spuse că nu-i va fi chiar aşa de uşor să descopere culcuşul acestei pisici sălbatice. Poate că ar fi fost mai bine să urmeze sfatul tatălui său şi să aştepte noaptea viitoare apariţia lui, pentru că era logic că aici o să se întoarcă, unde şi avea hrana asigurată şi de unde putea bea sânge cât dorea. Este cunoscut că leoparzii omorau totdeauna mai multe animale decât le-ar fi fost necesar ca hrană. Ei simţeau probabil o beţie a sângelui când ucideau oile acelea blânde.

Leii şi tigrii nu făceau niciodată aşa ceva, ei omorau atât cât le era necesar să se hrănească.

Cu şeicul în mijloc tovarăşii părăsiră staulul şi se înapoiară din nou la corturi. Sărbătoarea la nunta fetei şeicului odată întreruptă nu mai putea fi reluată cu aceiaşi bucurie, şeicul îl strigă pe tânărul vânător Asad şi pe ceilalţi războinici care trebuiau să-l însoţească pe George la vânarea leopardului negru.

Tinerii bărbaţi aveau siluete puternice şi feţe îndrăzneţe, cei mai mulţi erau bine înarmaţi, la ei nu se putea vorbi despre ceva ca vechea flintă a ciobanului. Asad, care avea vreo 25 de ani, purta o armă militară franţuzească de ultima modă. Cine ştie cum ajunsese până la el.

El vorbea o engleză precară şi-i răspunse lui George la întrebările privitoare la leopard.

— Eu am văzut pisica sălbatică la poalele muntelui ce se ridică în partea de nord. Ea se face nevăzută de lângă un pârâu care îşi are acolo izvorul. Eu eram însă prea departe pentru a ţinti cu siguranţă. Numai s-o izgonesc n-aş fi vrut pentru că dorinţa mea este să o omor pe această nevastă a lui

Şeitan. Animalul dispăru într-o vale a acestui munte care are multe peşteri şi de o parte şi de alta. M-am dus în vale şi am căutat-o dar n-am reuşit s-o găsesc.

George presupuse că tânărul maur nu îndrăznise să se aventureze prea mult în valea stâncoasă pentru a căuta leopardul, nu-i spuse însă nimic de asta, însă continuă:

— Dacă ştii în ce vale se ascunde fiara cu siguranţă că o s-o prindem. Am putea să dăm drumul unei grenade cu gaz în peştera ei iar eu cu lanterna s-o ţintuiesc într-un colţ.

— Allah să fie cu tine! murmură Asad.

Căpitanul Farrow se amestecă în discuţie şi spuse că cel mai bine ar fi dacă ar putea momi leopardul afară din vizuina lui. Vânătorii mauri ar putea ajuta şi ei prin aceea că nu i-ar da voie să urce pe munte obligând-o să rămână în vale. El însuşi o să fie acolo cu camarazii lui pentru a cerceta valea.

II
O VÂNĂTOARE PERICULOASĂ

GEORGE DORMI TOT RESTUL NOPŢII destul de neliniştit. Chiar în vise se ocupa cu leopardul a cărui blană strălucea bătând în negru. Un asemenea trofeu de vânătoare nu putea să-i scape în nici un caz.

Dimineaţa când apăru în faţa tatălui său arăta atât de nedormit încât căpitanul îl întreabă îngrijorat:

— Nu te simţi bine George? Să sperăm că nu ai luat malaria!

George îl asigură că nu este deloc bolnav şi începu să se spele din cap până în picioare. Apa rece făcu minuni cu corpul său, îi alungă coşmarurile nopţii şi când apăru la micul dejun era din nou proaspăt şi vioi. Căpitanul vorbi despre vânătoarea la care urmau să participe şi expuse câteva posibilităţi prin care ar putea fi omorât leopardul fără ca ei să fie puşi în mare pericol.

Când se adunaseră şi toţi tinerii războinici ai tribului vânătoarea începu. Drumul ducea prin valea oazei, pe lângă staulul oilor pân departe în deşert. Nisipul era alb gălbui şi atât de fin încât uneori piciorul ţi se afunda până la gleznă. Pe tovarăşii de pe submarin îi trecură toate transpiraţiile deoarece Asad, care mergea în faţă, impuse un ritm rapid de mers. Dar ei nu se plângeau şi mergeau neobosiţi mai departe.

În sfârşit apăru în faţă un fel de munte. Asad arată spre înălţime:

— Acolo locuieşte nevasta lui Şeitan. În curând vom fi în valea în care ea dispare. Această privelişte le dădu noi puteri vânătorilor. Îşi grăbiră mai mult pasul dar după cum se vedea mai aveam mai bine de o oră de mers prin nisipul din ce în ce mai fierbinte, până la stânca arătată mai înainte de Asad.

Valea despre care era vorba o evaluă Farrow cam la 500 de metri lungime şi lată numai de 50. Pereţii stâncoşi de o parte şi de alta a văii erau foarte înalţi, cam cât un bloc cu patru etaje dintr-un oraş german.

Erau atât de prăpăstioşi şi gata să se prăbuşească încât leopardul ar fi întâmpinat greutăţi să se caţere pe ei.

După planul lui Farrow războinicii mauri se urcaseră pe peretele stâncos ca nişte pisici şi se împrăştiară în jurul stâncilor. Asad dorea să rămână cu tovarăşii de pe submarin dar căpitanul îi explică că aşa ceva nu era posibil pentru că trebuia să fie în mijlocul oamenilor săi şi la o adică să-i comande. Şi în afară de asta trebuia să supravegheze şi

intrarea în vale. Era posibil ca leopardul să se afle încă în afara văii aşa că acolo trebuia să fie un războinic pe care să se bazeze.

După ce Asad ajunsese în vârful muntelui îşi căută o ascunzătoare potrivită încât dacă leopardul ar fi venit direct din deşert să nu-i poată observa când se va apropia de vale.

Ei remarcaseră cu uşurinţă peşterile multe ce rodeau de o parte şi de alta pereţii de stâncă. Cât de adânci erau aceste peşteri nu-şi puteau da seama. În timp ce Petre umbla să descopere urmele leopardului, căpitanul spuse ca mai întâi să cerceteze partea dreaptă şi apoi cea stângă a văii.

Chiar şi pe un teren stâncos ar trebui ca leopardul să lase urme de gheare dacă vine în mod regulat în vale, spuse doctorul Bertram, care îl însoţise pe Petre o bucată de drum şi acum se alăturase căpitanului şi fiului său.

— Dar urmele pot fi adesea foarte greu de descoperit.

Şi savantul începu cu un zel ştiinţific greu de oprit să-i povestească căpitanului care sunt diferenţele dintre leopardul de munte şi cel de câmpie până când acesta îl rugă dacă este posibil acum să stea liniştit şi să se concentreze mai bine asupra vânătorii ce urmau s-o facă.

Doctorul Bertram nu i-o luă în nume de rău căpitanului fiindcă acesta avea dreptate.

George aruncă o privire văii ce scânteia sub arşiţa soarelui şi apoi şopti:

— Dacă leopardul şi-a adus prada pân aici, ar trebui să găsim în faţa vizuinii oase şi resturi ale prânzului său.

Tot atât de încet doctorul îi explică că în cele mai multe cazuri leopardul îşi sfâşie prada şi-o mănâncă acolo unde a prins-o.

Încetul cu încetul tovarăşii pătrunseră tot mai adânc în vale.

George mergea de-a lungul pereţilor stâncoşi însă până acum nu au putut descoperi nimic care i-ar fi putut conduce la prezenţa leopardului.

Unele peşteri păreau adânc săpate în piatră în timp ce altele nu erau decât nişte adâncituri în stâncă prin care un leopard ar fi putut trece dar pentru un om ar fi fost imposibil.

În faţa fiecărei grote mai adânci Petre se oprea şi arunca pietre ca prin aceasta să sperie fiara în cazul în acre ea s-ar fi aflat acolo. Ceilalţi trei aşteptau cu puştile gata de tragere.

Aşa fuseră controlate o peşteră după alta. În sfârşit tovarăşii ajunseră la sfârşitul părţii stângi a muntelui fără a descoperi nimic. Acum se îndreptară spre partea dreaptă a peretelui stâncos al văii.

Înainte de a ajunge acolo George se întoarse spre tatăl său care mergea lângă doctorul Bertram şi spuse:

— Asad spunea că leopardul ar locui în apropierea unui izvor. Ai văzut până acum vreunul?

În locul căpitanului care dădu uşor din cap îi răspunse doctorul:

— Dacă aici o fi un izvor este de presupus că ar izvorî lângă pereţii de stâncă. În aceste ţinuturi rar ţâşneşte un izvor într-o vale, dar nici să bag mâna în foc nu pot. Dac-ar fi pe aici vreun izvor, sigur ar fi în partea cealaltă a stâncii. De aceea nu-l putem vedea de aici.

Răspunsul era logic din punct de vedere geologic aşa că tovarăşii nu prea puteau face nimic în acest sens.

Între timp ajunseră în cealaltă parte a văii şi începură şi acolo să controleze grotele în care s-ar fi putut ascunde leopardul.

De cele mai multe ori băiatul căpitanului lumina cu lanterna grotele însă după ce controlaseră deja cinci posibile vizuini tot nu găsiră nimic.

A şasea grotă înainta mult în stâncă aşa că lumina lanternei lui George nu-i dăduse de capăt.

Părea un fel de tunel cu mai multe ganguri şi cotituri care pătrundeau adânc în munte.

— Voi arunca o piatră înăuntru, spuse Petre, care stătea ghemuit lângă George să vadă şi el grota la lumina lanternei.

George dădu din cap şi Petre luă o piatră mare cât pumnul şi o aruncă în peşteră. O secundă mai târziu tovarăşii auziră un mârâit furios. Vizuina leopardului fusese găsită.

— Va ieşi imediat afară, este destul de aţâţat! îi şopti Petre lui George.

El caută acum o bucată de piatră mai ascuţită pe care o aruncă cu toată puterea în peşteră. Văzu împreună cu George cum piatra se lovi de peretele stâncos, dar leopardul nu apăru privirii celor doi prieteni.

George aruncă o privire tatălui său care numai asta putea să însemne:

— Şi acum ce facem?

Doctorul spuse:

— Hai să găsim animalul!

— Cred că asta nu va avea succes, răspunse căpitanul imediat. Gangul poate să ducă adânc în munte. Este puţin probabil ca să ajungem până la capătul peşterii. Dacă aruncăm cu gaz nu facem decât să împiedecăm leopardul să iasă prin gura peşterii, ci chiar noi îl obligăm să intre mai adânc unde are aer suficient să respire.

— Ai dreptate tată, răspunse George. Nu-mi rămâne decât să intru eu în peşteră şi să-l omor pe loc acolo sau să-l oblig să iasă singur afară.

Trăsăturile feţei căpitanului deveniră gânditoare şi apoi răspunse:

— Te-ai gândit bine George la ce te expui dacă îndrăzneşti să intri în peşteră? Tu nu ştii cum este în interiorul ei. Gangul poate deveni dintr-odată foarte îngust încât să fi nevoit să stai în patru labe. Cum vei mai putea lupta atunci împotriva leopardului?

— Trebuie să gonim vânatul şi să-l omorâm! spuse George încet. Gândeşte-te tată că şeicul şi tribul său aşteaptă ca noi să răpunem pantera şi să ne păstrăm onoarea în faţa lor.

Farrow dădu din cap şi faţa lui deveni şi mai serioasă.

Atunci Petre se hotărî să meargă el în peşteră în locul lui George şi să hăituiască afară leopardul.

— Viaţa ta îmi este la fel de scumpă ca şi a băiatului meu, spuse căpitanul încet.

— Dar d-voastră ce spuneţi în acest caz? se adresă George doctorului Bertram care întotdeauna la susţinut când era vorba ca să-şi pună în aplicare planurile care mai de care mai îndrăzneţe.

Dar şi faţa doctorului Bertram era în acest moment foarte serioasă. El se uită la căpitan şi apoi la George şi spuse în felul lui cum cântărea el lucrurile:

— Şi tatăl tău şi tu aveţi perfectă dreptate, domnule George. Trebuie să ne reuşească să omorâm leopardul pentru a se păstra onoarea de care ne bucurăm în faţa şeicului şi a tribului sau. Teoretic este uşor dar practic va fi teribil de greu. Sunt foarte cinstit şi vă avertizez să nu intraţi în peşteră.

George le aminte de un fel de vânătoare ce o practică băştinaşii din America de Sud care porneau la vânarea jaguarului. Ei intrau deasemenea în peşterile pe care aceste animale de pradă le aveau ca vizuini, luminau peştera cu nişte făclii ca să orbească animalul sau prin aruncări îndemânatice îi puneau nisip fin pe faţă şi ochi încât acesta să nu mai vadă. Atunci se puteau apropia de jaguar atât de mult încât puteau să-l omoare chiar şi cu cuţitele.

— Oare vrei tu să te lupţi cu cuţitul împotriva leopardului negru? îl întreabă căpitanul îngrozit.

Acum George nu putut să nu zâmbească puţin cu toată îngrijorarea de pe faţa tatălui său.

— Nu tată, bineînţeles că voi răpune fiara prin împuşcături pentru ca ea să nu mai facă stricăciuni în staulul oilor. Chiar

doream să-mi iau pe lângă pistol şi mitraliera. Poate că tunelele din peşteră sunt destul de lungi încât dacă văd din depărtare pantera s-o pot ochi cu un glonţ de mitralieră a cărui putere este desigur mult mai mare decât cea a unui glonţ de pistol.

Şi Petre era foarte îngrijorat în inima lui de intenţiile dragului său George.

Cum oferta lui de a merge în peşteră în locul lui George îi fu refuzată, ceru ca cel puţin să fie lăsat să-i însoţească pe George dacă ar vrea totuşi să intre în peşteră.

— Încă eu nu i-am dat permisiunea lui George să intre în peşteră, spuse căpitanul, pentru că consider întreprinderea aceasta drept foarte periculoasă. Dar dacă mă gândesc mai bine, chiar nu ne mai rămâne altă modalitate de a ajunge la leopard. Bine George, dacă ai atâta curaj, eu nu te pot împiedeca. Şi tu Petre poţi să-l însoţeşti atâta vreme cât consideraţi că nu v-aţi încurca unul pe altul.

George străluci de fericire când auzi cuvintele tatălui său şi spuse numai scurt.

— Hai cu mine Petre! dar rămâi puţin în urma mea atât cât să avem destulă libertate să ne mişcăm fără a ne lovi unul de altul. Peştera se pare că se strâmtorează pe măsură ce înaintăm după cum am putut eu să-mi dau seama la lumina lanternei.

— Să sperăm că peştera nu are şi o altă ieşire. Asta n-ar face decât să-i dăm posibilitatea leopardului să iasă pe acolo şi să dispară în deşert.

Doctorul Bertram alungă această posibilitate. El dori să şi-o întemeieze ştiinţific, dar George dispăru deja în peşteră.

El îşi aprinse deja lanterna pe care o ţinea în mâna stângă. În mâna dreaptă ţinea mitraliera.

Cele două pistoale le avea la centură.

După zece paşi mici peştera începu deja să se strâmteze. Dacă la intrare George trebui să-şi aplece numai puţin capul acuma trebuia să înainteze cu tot spatele îndoit dacă dorea să meargă mai departe.

Petre ţinea distanţa dorită între el şi fiul căpitanului şi pentru că el era mult mai înalt trebuia să meargă foarte aplecat ba chiar în genunchi uneori.

După zece metri de la intrare, peştera făcu o cotitură. Cu precauţie George luă colţul. După ce înaintă puţin, lumină cu lanterna în faţă pentru a descoperi animalul de pradă, dar el nu era aici. Peştera înainta după cum se părea încă mult în stâncă.

După încă câţiva metri George trebui să cotească a doua oară. O făcu însă cu mai multă precauţie decât prima dată.

Atunci pantera apăru în lumina lanternei, puţi orbită, dar dispăru repede în interiorul peşterii. George dori să-i strige lui Petre că peştera era mult mai adâncă decât crezuseră ei la început, dar renunţă fiindcă se lovi puternic cu capul de tavanul tunelului.

Peştera devenea din ce în ce mai strâmtă. Petre trebuia să înainteze acum în genunchi. Şi George trebui să facă lucru după încă câţiva metri. Acum înaintarea devenea tot mai grea.

Fiul căpitanului înainta în patru labe mai departe. Cu mâna stângă trebuia să umble mai precaut pentru că în ea avea lanterna de care avea neapărată nevoie dacă cumva apărea leopardul, pentru ca cel puţin să-l orbească pentru câteva momente în caz de atac.

Nici mâna dreaptă nu-i era uşor s-o folosească. În cazul în care ar fi trebuit să tragă nu era prea sigur că va lovi ţinta la fix. Totuşi se târa cu vitejie mai departe. Dacă odată s-a pornit la drum trebuia să-l continue, să învingă toate greutăţile, greutăţile care la început nu le credea aşa de mari.

Câţiva metri George trebui să-l parcurgă pe burtă din cauza unei ridicări de teren ce se ivise pe neaşteptate.

Tavanul tunelului rămânea însă la aceeaşi înălţime. Din fericire însă deodată tavanul deveni mai înalt, ceea ce îi lărgea lui George câmpul de acţiune. Totuşi nu putea încă merge în picioare dar în caz că apărea leopardul putea să îngenuncheze, să-şi ducă partea de sus a corpului în faţă şi să tragă cu precizie.

Dar în ultimele minute George nu mai auzi nici un sunet scos de panteră. Sigur ea se retrăsese până la capătul tunelului.

Fiul căpitanului crezu că vedea deja capătul peşterii. În acel moment se auzi din nou mârâitul leopardului. Animalul era probabil foarte aproape pentru că mârâitul lui se auzea acum tare şi ameninţător.

Deodată George văzu laba din faţa a fiarei cum apăru dintr-un tunel alăturat şi dădu peste sursa de lumină ca şi cum ar fi încercat să o stingă.

Atunci luă o scurtă pauză şi aşteptă până când Petre se apropie mai mult.

— Leopardul stă acolo la dreapta în spatele peretelui, îi strigă George prietenul său. Sigur este vorba despre o fundătură în stâncă de unde nu mai poate fugi. Cred că-l avem în curând.

Petre îi spuse să se retragă o porţiune mică înapoi în aşa fel încât George să aibă destul spaţiu ca împuşcătura lui să fie sigură.

Fiul căpitanului consideră corect acest lucru şi începură să se retragă câţiva metri înapoi întâi Petre şi apoi el.

— Acum îmi voi rostogoli lanterna, zise George încet, ca să ajungă să lumineze şi în tunelul alăturat. Dacă ea se pierde şi n-o s-o mai pot recupera o să te rog să mi-o împrumuţi pe a ta, Petre.

— Hm, mârâi uriaşul.

Cu îndemânare George îşi rostogoli lanterna în faţă. Ea se opri exact unde trebuia.

Lampa rămase fără să se stingă în aşa fel încât lumina chiar tunelul unde presupuneau că se află leopardul.

Dacă nu se înşelau şi tunelul era o fundătură, leopardul avea să reacţioneze imediat.

Şi el reacţionă. Abia se opri lampa din rostogolit că şi apăru o labă care încearcă să ajungă lampa. Dar leopardul se înşelase în aprecierea distanţei. Lampa era mai departe decât ar fi putut-o ajunge el.

Atunci lui George îi trecu prin cap un plan aproape nebunesc. Dacă animalul nu vroia să se arate, trebuia să-l aţâţe. Îşi luă mitraliera sub braţ şi când laba apăru din nou pentru a apuca lampa el trase o rafală iar ecoul ei se lovi de toţi pereţii. Glonţul nimerise laba panterei.

Imediat se auzi un mârâit furios care răsună aşa de înfricoşător încât Petre povesti mai apoi că a crezut că pereţii peşterii se vor prăbuşi peste ei.

Pantera îşi pierduse acum viclenia pe care până atunci o avu în lupta ei de apărare. Ea ieşi fulgerător din ascunzătoare şi acum se afla numai la doi metri depărtare de George. Când ea încearcă să se întoarcă iarăşi în tunelul alăturat George apasă pe trăgaci de două ori una după alta. Leopardul fusese împuşcat mortal căci gloanţele îi atinse creierul, încât pantera căzu pe loc se mai zbătu puţin şi în mai puţin de un minut horcăind îşi dădu duhul.

— Este oare moartă? îl întreabă Petre pe prietenul său mai tânăr, după câteva secunde.

— Cred că da, îi răspunse George.

— Mai aşteptaţi puţin, înainte de a vă apropia de el, îl sfătui cârmaciul submarinului.

— Şi acum cum o să ducem leşul panterei? întreabă George.

— Asta într-adevăr n-o să fie prea simplu.

Totuşi eu voi încerca să-o împing din spate în vreme ce tu vei trage pantera de labele din faţă.

— Hai să încercăm, zise Petre.

Se chinuiră puţin însă în cele din urmă reuşiră. Dar dură ceva timp până când cei doi reuşiră să aducă prada afară. Mai greu le era la cotiturile din tunelul peşterii. De multe ori trebuiră să-şi ea o pauză pentru a respira.

Pentru Petre fu mai greu căci trebuia să împingă leopardul târându-se în genunchi să-şi aibă grijă şi de arma pe care nu o dorea s-o lase în peşteră.

În sfârşit ajunseră la porţiunea unde puteau sta aproape în picioare şi acum jubilau. De afară se auziră strigătele de bucurie şi urările de sănătate ale căpitanului Farrow şi a doctorului Bertram.

Maurii care stătuseră pe stânci auziseră şi ei împuşcăturile din peşteră. Când văzură leopardul mort scos afară din peşteră scoaseră de-a dreptul urlete de bucurie şi coborâră stâncile mai mult rostogolindu-se şi când ajunseră în vale începură să danseze cu braţele ridicate în aer agitându-şi armele.

George şi Petre care erau eroii zilei erau în centrul ovaţiilor cu toate că nu înţelegeau cuvintele, gesturile maurilor vorbeau de la sine.

Abia după un timp războinicii mauri se potoliră încât George putu să povestească pe scurt cum o omorâse pe Gesela.

George se străduia să folosească cuvintele cât mai uşor de înţeles pentru băştinaşii care ştiau mai mult sau mai puţin limba engleză. Dar nici asta nu era o problemă pentru cei care înţelegeau mai bine le traduceau şi tovarăşilor lor care nu pricepeau.

Farrow era foarte mândru de fiul său. Asta se vedea şi de pe faţa sa. Doctorul însă formula în cuvinte clare şi răspicate actul de curaj ce a dus la vânarea leopardului de către George secondat de uriaşul Petre. Apoi începu să se dedice examenului leopardului. El îl studie pe îndelete şi constată că diferenţa dintre exemplarul mort, care în plus mai avea cam aceeaşi mărime ca şi leoparzii negri din insulele Sunda.

— Dar dacă Şeitan soţul Geselei locuieşte şi el pe aici? îl întreabă George pe doctor când acesta trecu pe lângă el.

— Şi asta s-ar putea, dădu din cap omul de ştiinţă care tocmai măsura greutatea şi lungimea panterei. Dar se şi poate ca Gesela să fi trăit singură aici.

Doi mauri se oferiră imediat să scoată pielea prăzi care urma să fie dusă la submarin şi prelucrată acolo.

Apoi ea urma să fie pusă în rafturile de vânătoare ale lui George care atât după regulile nomazilor cât şi după cele ale albilor, el era singurul proprietar, el fiind fericitul vânător.

III
UN NOU DUŞMAN

NIMENI NU OBSERVASE în veselia şi emoţia generală ce urmase reuşitei vânătorii, că tânărul războinic Asad mai stătea încă la punctul lui de observaţie de pe stâncă. Văzuse şi el bineînţeles că George şi Petre o terminaseră pe Gesela. De mult timp însă faţa sa era îndreptată spre deşert unde încordat privea spre ceva.

Tovarăşii de pe submarin şi fraţii săi de trib îşi îndreptară atenţia asupra lui abia când auziră că trăsese câteva focuri de armă în deşert. Care oare îi fusese ţinta? Se apropia oare o nouă sălbăticiune? Se întorceau oare călăreţii şeicului El Hohd care încălcau acum jurământul de pace pe care-l făcuseră?

O nouă împuşcătură se auzi tot în direcţia deşertului, trasă de puşca lui Asad.

Imediat după a doua împuşcătură, Asad îşi împreună mâinile ca şi cum ar fi făcut din ele o porta voce şi strigă cât putut de tare:

— Şeitan! Şeitan!

— Aha! Diavolul! Soţul lui Gesela. Leopardul – mascul, remarcă doctoral.

— Şi dacă şi el este negru? întreabă George, imediat.

— Asta nu putem ştii! zâmbi doctorul Bertram.

Un războinic tânăr din tribul maurilor se amestecă şi el în discuţie şi spuse:

— Şeitan negru este, mai negru ca şi Gesela!

Imediat se trezi din nou în George pasiunea pentru vânătoare.

— Şi pe mascul trebuie să-l terminăm tată! strigă el plin de pasiune şi încântat. Mai ales că este mai întunecat decât femela.

Căpitanul mai calmă entuziasmul fiului său prin aceea că nu-i răspunse imediat şi nici direct, ci îl întreabă mai întâi pe tânărul maur:

— A atacat Şeitan turmele voastre de oi?

— Încă nu! îi răspunse tânărul. Şeitan este foarte viclean şi se retrage imediat ce vede încă din depărtare oameni.

— Dar aici va veni! speră George. Cu siguranţă că a folosit aceeaşi peşteră ca vizuină ca şi soţia sa. Te rog tată, lasă-mă să-l aştept aici. Voi vă puteţi întoarce fără teamă înapoi în oază. Presupun că nu va dura mult până ce va apărea aici. Muniţie mai am încă destulă. Nu se poate întâmpla nimic. Şeitan trebuie să apară ori pe aici ori pe

cealaltă parte a văii. Aşa n-are nici o posibilitate să se ascundă pe altundeva. Eu trebuie numai să-l văd la timp şi să-l ochesc şi să trag de la distanţă.

Tânărul războinic maur tocmai auzise exact ce a propus George:

— Bine ar fi dacă şi Şeitan ar cădea sub gloanţele tânărului domn. El este tot atât de periculos ca şi Gesela cu toate că până acum nu ne-a atacat turmele.

— Ai auzit tată, strigă George fericit că şi tânărul războinic maur îi susţinea prin cuvintele sale planul de o nouă vânătoare.

Căpitanul nu apucă să răspundă fiului său, căci tânărul războinic continuă:

— Tinere domn, eu nu cred că Şeitan va apărea în vale atâta timp cât va vedea vreun om pe aici. O să se întoarcă cu siguranţă în deşert atât timp cât valea nu va fi „liberă”.

George se repezi cu planul său.

— Foarte simplu! Mă retrag din nou în interiorul peşterii. Acolo nu mai pot fi văzut. Leopardul o să ţină cu siguranţă valea sub control până când veţi dispărea de aici. Atunci nu va mai dura mult până va veni la vizuină. Din gura peşterii îl voi putea comod şi sigur împuşca.

— Şi dacă Şeitan va veni de pe stâncă şi te va lua prin surprindere, întreabă doctorul Bertram îngrijorat.

Ca să schimbe discuţia şi să încerce să-şi îndepărteze fiul de la asemenea gânduri, căpitanul Farrow întreabă:

— Nu cumva ţi-e foame George?

Fiul căpitanului dădu din cap.

— Acum, în nici un caz, poate că leopardul va apărea de îndată ce vom părăsi valea. Animalele, mai ales dacă sunt sfioase şi prevăzătoare cum se pare că este şi Şeitan îşi lasă destul timp până se întorc în peşterile sau vizuinele lor. Poate să se însereze până când va veni. Şi de îndată ce se întunecă mi se pare foarte periculos să ataci un leopard în propria vizuină.

Şi eu sunt de aceeaşi părere, întări căpitanul spusele doctorului.

— Când o să se întunece o să ies din peşteră. Este doar atât de simplu, zise George care deja nu mai avea altceva în minte decât această nouă vânătoare.

Între timp Asad se coborî de pe stâncă şi se apropie de oamenii de pe submarin. El îi informă că Şeitan se întoarse din nou în deşert şi este sigur că nu se va întoarce curând în vale.

Acum George nu mai ştia ce să mai inventeze pentru ca tatăl său să-i dea permisiunea să-l vâneze şi pe leopardul negru „tatăl familiei”.

El spuse:

— Dacă Petre merge acum cu voi, când se va întoarce îmi va aduce şi mie ceva de mâncare şi de băut. Cu siguranţă că până atunci nu voi muri de foame şi de sete.

Asad spuse că pentru întoarcere îi va da un cal foarte iute.

— Vezi tată că nici măcar nu stau atât de mult singur.

Apoi Petre va sta cu mine până apare Şeitan. Îţi promit că nu voi rămâne în peşteră în momentul în care se face întuneric. Căpitanul era cu toate că gândea profund, un om dintr-o bucată şi după ce socoti puţin acceptă propunerea din urmă a lui George.

Cei doi bărbaţi care până acum se ocupaseră să ia blana de pe Gesela aproape că terminaseră şi după ce o curăţiră o presărară cu nisip fin.

Atunci căpitanul dădu semnalul de plecare înapoi la oază. Tovarăşii părăsiră valea şi rămase numai George.

De îndată ce oamenii de pe submarin şi războinicii mauri părăsiră valea, George intră în peştera unde fusese vizuina Geselei şi îl aşteaptă acum pe mascul, care era cu siguranţă mai mare decât ea.

Se sprijinea de peretele peşterii şi privea din întunericul ei la soarele arzător care se reflecta în nisipul alb-gălbui. În curând îl dureră picioarele şi începură să-l doară şi ochii şi pentru că nu-şi luase nici un moment privirea de la gura peşterii. De fapt aş putea să mă fac puţin mai comod, se gândi el. Găsi un loc în care se întinse lângă peretele de stâncă şi care îi dădea posibilitatea să-şi mai relaxeze membrele din când în când, fără însă să scape din ochi bucata de vale ce se vedea prin gura peşterii.

Aşa trecură ore şi ore. Răbdarea lui fusese pusă la grea încercare. Leopardul părea că nu are de gând să vină în timpul zilei. Dar asta ce să fie? Dintr-odată sări în picioare din culcuşul lui şi făcu câţiva paşi. El văzu şi auzi cum pe lângă gura peşterii căzdeau pietricele de pe stâncă. Atenţia lui era încordată la maximum. Oare leopardul n-a venit de-a lungul văii ci a preferat să vină pe deasupra stâncilor ca să ajungă la vizuina sa. S-ar fi putut să fie aşa datorită timidităţii, vicleniei şi precauţiei sale. Fiul căpitanului îşi potrivi astfel puşca încât dacă ar fi apărut capul leopardului în gura peşterii să şi tragă în aceiaşi secundă. Dar el aşteaptă în zadar. Încă de două ori mai căzură pietrele apoi totul se

linişti. George părea că-şi auzea propriul său puls. Respira liniştit şi adânc.

Mâna sa stângă ţinea strâns puşca. Aştepta şi iar aştepta, oare cât? În asemenea momente secundele se puteau transforma în ore şi minutele în secunde.

Dar afară de mult totul era liniştit. Oare îl intuise animalul? Fusese leopardul acolo şi apoi plecase din nou? Totul era posibil. Leoparzii au un miros foarte fin. Foarte posibil ca leopardul să fi inspectat numai împrejurimile fără intenţia de a intra în peşteră cu atât mai mult cu cât simţise prezenţa omului.

George dorea să iasă puţin din peşteră şi să se uite afară dar totuşi se abţinu. În această situaţie răbdarea era singura soluţie. Deodată în vale apăru o umbră. În spatele ei zării un corp întunecat care zbura şi ateriza graţios pe pământul stâncos unde rămase nemişcat. Leopardul! Masculul! Şeitan!

George îşi duse puşca la ochi. Atunci atinse puţin peretele. Zgomotul nu fu mare dar suficient ca leopardul să dispară printr-un salt lung din faţa lui.

Să fugă după el fu singurul gând a lui George. La pericolul care-l pândea dacă părăsea grota nici măcar nu se gândea. Ce mai putea fi acum periculos? Şeitan fugise iar mult dorita lui pradă se îndepărta. Deci trebuia să-l urmărească.

Din câţiva paşi fu afară şi se uită rapid în direcţia în care dispăruse leopardul. Acesta traversa cu sărituri lungi valea şi se îndepărtase destul de mult, dar cu toate că soarele încă mai strălucea, animalul îi oferea lui George o ţintă bună. Ridică arma şi ţintea sau mai bine zis dorise să ţintească când o funie aruncată i se încolăci pe partea de sus a corpului lipindu-i braţele de trup. Atacul veni atât de neaşteptat încât arma îi căzu din mână. Se uită în jurul lui pentru că crezu că funia fusese aruncată din spate, dar nu văzu pe nimeni. Funia cobora de sus de pe stâncă. George nu mai apucă să se uite în sus căci umbre negre tăbărâră asupra lui şi numai ce se pomeni cu mâinile legate la spate. Apoi fu tras sus pe stâncă. Staturile negre erau nişte bărbaţi puternici care purtau turbane. Ca şi cum n-ar fi avut nici o povară cei doi se îndreptară în aceiaşi direcţie adică spre oaza unde îşi avea reşedinţa şeicul Bilma.

În curând ajunseră la capătul văii. Siluetele o luară puţin spre stânga. Erau şase după cum putut George să-i numere. Acolo îi aşteptau pregătiţi, caii. Repede fură dezlegaţi şi George fu ridicat şi pus în şea. Cu capătul funiei picioarele îi fuseră legate bine de şaua calului. Unul dintre bărbaţi scoase un strigăt de bucurie şi porniră prin deşert.

Caii bine odihniţi zburau parcă fără zgomot pe pământul nisipos. Calul lui George era flancat la dreapta şi la stânga de doi călăreţi. O umbră întunecată mergea înaintea cortegiului în vreme ce o alta o încheia. Dacă oare aceşti bărbaţi erau din tribul şeicului El Hohd. George îşi revenea din şoc, dar în cap îi încolţeau deja gânduri cum ar putea scăpa.

Mai întâi trebuia să ştie unde va fi dus. În curând însă emoţia îi trecu. Nu mai fusese el în asemenea situaţii? Acum aproape că era curios, oare unde îl vor duce bărbaţii aceştia. Călăritul prin deşert dură destul de mult. În sfârşit apăru o oază în zare. George putu chiar să vadă când caii mai alergau în galop, în centru, un mic aşezământ de corturi.

În mijlocul acestei, cum părea înfloritoare oaze, se afla un lac mare a cărui margini erau străjuite de curmali.

O bucurie mare domni în sat atunci când călăreţi trecură cu prizonierul lor pe lângă primele colibe şi corturi.

Bărbaţi, femei şi copii îi înconjuraseră pe cei sosiţi şi făceau o zarvă aşa de mare încât nu puteai înţelege nici un cuvânt.

Când ajunseră într-un loc ce părea a fi centrul satului comandantul celor şase războinici începu să le vorbească celor care stăteau în jurul lui. Ultimele cuvinte le adresă însă călăreţilor, care stăteau unul de-a dreapta şi altul de-a stânga lui George care încă mai stătea legat de cal.

În sfârşit George fu dezlegat. Bărbaţii îl traseră brutal de pe cal. Încadrat de nişte bărbaţi puternici fu condus într-un cort ce se afla aproape. Acolo fu bine legat şi trântit pe o podea pe care erau aruncate pături şi blănuri de animale. Înainte ca George să poată face ceva îi fuseră legate strâns şi picioarele. Pentru că perdeaua cortului unde se găsea fusese numai pe jumătate trasă, George putu vedea de acolo de unde era tot ce se întâmpla afară. Putea chiar să vadă şi cele două santinele ce-i păzeau cortul.

După ce se mai linişti începu să se gândească intens la cum ar fi putut să se elibereze. La început încearcă să-şi mai lărgească legăturile ce-i strângeau mâinile. Dar maurii îşi cunoşteau meseria aşa încât încercarea sa nu făcu altceva decât să-şi taie pielea şi mai mult din cauza frânghiei.

Deodată George văzu că santinele ce-i păzeau cortul se dăduseră câţiva paşi înapoi. O siluetă, de fapt o siluetă feminină intra în cort. Dar aceasta ea şi George era sigur că nu se înşela, Tiris, Tiris din tribul şeicului Bilma, cea care se afla în apropierea staulului şi pe care o deranjase din plimbarea ei cu acel bărbat în noaptea cu pricina.

O vreme Tiris se uită la George apoi începu să vorbească foarte repede, chiar cu ură.

— Da, chiar eu sunt! Te-am dat pe mâinile şeicului El Hohd pentru a nu mă trăda spunând că m-ai văzut cu un bărbat în tribul şeicului El Hohd pe care îl iubesc. George nu răspunse. De fapt nu avea nici un răspuns. Ce putea el spune în cazul acestor probleme intime?

— Ce i-ai povestit tu bătrânului şeic Bilma? întreabă Tiris nerăbdătoare.

— Chiar nimic Tiris, îi răspunse George, spunând adevărul. Plimbarea ta cu un tânăr nu m-a interesat chiar de loc. În Europa nu este obiceiul să te vâri în problemele personale şi apoi să le povesteşti mai departe, mai ales dacă eşti martor din întâmplare la aşa ceva.

Tiris se mai potoli, chiar deveni aproape gânditoare.

— N-ai povestit nimic? întreabă ea neîncrezătoare.

— Nu, doar ţi-am spus. Şi apoi nici nu aveam de unde să ştiu că tu nu te plimbai cu un tânăr din tribul şeicului Bilma. Şi apoi eu mă plimbam ca să-mi revin puţin fiindcă simţeam că la nunta fiicei şeicului băusem prea mult vin de curmale şi nu mai puteam bea din obligaţie în continuare.

Tiris se ridică. La aceasta nu mai avea nimic de adăugat. Putea ea să recunoască şi să spună deschis că se pripise?

Când se îndreptă spre ieşirea din cort fiul căpitanului o strigă şi-i spuse:

— Hai aici Tiris! Repară ce ai greşit! Tu te-ai înşelat! Fiecăruia i se putea întâmpla, dar acum repară-ţi greşeala.

— Şi cum aş mai putea? ăl întreabă repede Tiris.

— Eliberează-mă! Desfă-mi legăturile! Apoi voi găsi eu o posibilitate să scap!

Tiris făcu doi, trei paşi în direcţia lui George. Aproape că părea că vrea să-i satisfacă rugămintea, dar apoi se opri, se gândi un moment şi spuse:

— Tinere prieten nu te pot elibera, eu nu am voie!

— Ţi-e cumva teamă de oamenii şeicului El Hohd?

— Nu, scutură din cap Tiris.

— Ţi-e teamă de logodnicul tău? Nu trebuie să-i spui ceea ce au făcut, iar eu n-am să te trădez niciodată.

Maura scutură din nou din cap.

— Nu mi-e frică.

— Şi atunci de ce eziţi să-mi îndeplineşti cererea? Ceea ce ai făcut tu este o nedreptate, măcar repară-ţi greşeala.

Tiris se apropie foarte mult de fiul căpitanului şi îi şopti încet dar hotărât:

— Nu pot şi nu am voie să te eliberez. Eşti acum aici prizonier şi soarta ta este să mori aici.

— Să mor aici? râse George.

Tiris dădu din cap a aprobare.

— Nici nu mă gândesc la aşa ceva Tiris!

— Nu-ţi rămâne altceva de făcut!

La un moment George se gândi şi apoi crezu că este mai bine să-i de-a dreptate maurei.

— Inschollach! supse el, cum vrea Allah. Mă consolez cu soarta mea. Dacă Allah îmi vrea viaţa atunci aşa să fie.

Asta o făcu pe Tiris mulţumită şi întorcându-se ieşi repede din cort.

IV
ÎNTR-O SITUAŢIE DEOSEBIT DE PERICULOASĂ

DUPĂ CE IEŞI DIN CORT TIRIS, lăsă perdeaua la fel ca mai înainte încât George putut să vadă cum ea vorbi îndelung cu cele două santinele, apoi se îndepărtă în grabă.

Fiul căpitanului stătea liniştit acum şi se tot gândea cum ar fi putut scăpa acum după ce rugămintea lui fusese respinsă de Tiris Deodată privirea îi căzu pe un ulcior care stătea chiar lângă el. Cum nu se gândise la el mai înainte! Putea să fi fost liber de mult! Sigur că era posibil ca să-şi taie legăturile cu un ciob din acest ulcior. Dar mai întâi trebuia să aibă un ciob din acest ulcior! Cu precauţie se rostogoli către ulcior.

Apoi făcu o mişcare puternică atât cât îi permiteau legăturile.

Prin aceasta reuşi să răstoarne ulciorul care se sparse în cioburi mari şi mici.

Gălăgia însă o auziră şi cele două santinele din faţa cortului. Ei intrară în cort ca să vadă ce sa întâmplat.

George stătea însă liniştit. El arată numai cu capul ulciorul spart.

— L-am răsturnat din greşeală, spuse el scuzându-se. Cele două santinele se retraseră şi-şi luară din nou locul.

Un sfert de oră George nu îndrăzni să facă nici o mişcare apoi, îşi ridică mâinile legate spre cel mai apropiat ciob.

Ciobul era ascuţit şi tăios ca un cuţit din epoca de piatră. Cu o mişcare rapidă pe cât îi îngăduiau legăturile, luă ciobul, îl strecură în mânecă în aşa fel încât numai o mică porţiune rămânea afară şi pe care oricând dacă era cazul o putea face să dispară.

Cele două santinele din faţa cortului nu observară nimic. Ochii le erau îndreptaţi spre piaţa centrală a satului iar în cort nu aruncau nici o privire.

Ciobul era el ascuţit însă lungimea lui nu-i permitea să taie frânghia aşa dintr-o dată aşa încât fu nevoit să taie bucăţică cu bucăţică lucru ce nu era chiar atât de uşor. Însă George nu-şi încetă lucru. El tăia neîncetat mai departe. Şi în sfârşit avu noroc. Frânghia fu tăiată. Cu mişcări îndemânatice George se eliberă destul de repede. Când legătura de pe încheieturi îi căzu, trebui să aştepte un timp până când încheieturile şi degetele să i se dezmorţească şi circulaţia sângelui să-şi reia activitatea.

Când lui George îi reveni din nou puterea în mâini nu-i fu greu să ia un alt ciob şi să-şi taie legăturile de la picioare.

Îi mai trebuiră câteva minute ca să lucreze cu toată puterea lui de mai înainte. În sfârşit era liber.

Acum trebuia să se gândească repede cum ar putea părăsi încet cortul fără ca cei de afară să-şi dea seama de lucrul acesta. Primul lui gând fu acela de a aştepta până la căderea întunericului.

Dar imediat îl alungă gândindu-se în amănunt la un altul ce-i părea mai bun. El îşi spuse în sinea lui.

Dacă îmi reuşeşte acum într-un fel sau altul să scap va fi zăpăceală printre mauri aşa de mare încât nu-mi poate fi decât folositoare.

Deja dorea să se ridice şi să meargă la un zid al cortului când intrarea în cort se întunecă iar Tiris apăru pentru a doua oară.

Dar de data aceasta nu spuse nimic. Se uită îndelung la fiul căpitanului şi păru că se gândeşte. Oare venise cumva să-l elibereze?

George nu ştia. Tiris se apropie de el cu încă trei paşi. În mână ţinea un cuţit subţire. Oare vroia ea să-l omoare?

Deodată maura spuse:

— Nu, nu am voie să fac asta! Voia lui Allah trebuie să se îndeplinească! Am vrut să-ţi tai legăturile şi să te eliberez. De aceea am mai venit odată. Dar nu mă pot opune voinţei lui Allah!

Acestea fiind spuse, se întoarse şi dispăru din cort. De data aceasta însă trecu repede pe lângă santinele, trase perdeaua cortului aşa încât George putea lucra dea cum nestingherit.

Încet, fiul căpitanului apucă un alt ciob ascuţit, se strecură până la peretele cortului aproape de ieşire şi-l tăie de jos până sus în vârful cortului. Fâş făcu micul ciob dar santinele din faţa cortului nu putură să-l audă.

Cu extremă precauţie George se strecură afară. Aici nu prea văzu multe colibe. Dar aici în această parte mai retrasă a satului domnea o viaţă tumultoasă. George observă o vreme tot ce se petrecea aici. Nu, de aici nu putea scăpa atât de vreme cât era ziuă. Aşa că se hotărî să aştepte până la căderea întunericului şi apoi să îndrăznească să fugă. Timpul trecea acum foarte încet pentru fiul căpitanului chiar mai încet decât atunci când fusese legat. George îşi imagina fuga în tablouri care prindeau viaţă. Dar din păcate nu erau decât produse ale imaginaţiei lui pentru că el nu cunoştea decât superficial sau chiar deloc împrejurimile în care se afla cortul său.

Dar lucrurile preţioase nu-l interesau pe George în acest moment. Îl interesa să găsească un turban şi un burnus pentru

a se îmbrăca ca şi maurii şi a trece neobservat printre corturi în încercarea sa de a fugi.

Într-o nişă a cortului găsi ceea ce căuta. Într-o secundă se îmbrăcă în burnus şi-şi puse turbanul pe cap. Cu multă plăcere ar mai fi cercetat George cortul unde se mai aflau încă câteva lucruri preţioase însă îl presa timpul. Trebuia să părăsească repede cortul şi să fugă. Înainte de a ieşi ascultă cu atenţie încă odată pe covorul din faţă. Afară însă totul era liniştit. Acum se gândi că este momentul potrivit să fugă. După ce lasă să cadă perdeaua în spatele lui se uită încă odată în jur. Maurii mai erau încă adunaţi pe malul lacului. Unul dintre conducători şi se pare că era chiar şeicul El Hohd părea că le dă sarcini fiecăruia.

Cuvintele nu ajungeau până la el dar George văzu în lumina flăcărilor de la focurile de tabără acolo în piaţă o siluetă înaltă. Ea stătea aproape nemişcată nimic sălbatec nu era în ea.

După cum îşi propuse George, el se strecoară îndemânatec folosindu-se de umbra corturilor în direcţia vestică.

Când ajunse aproape lângă ultimele colibe şi corturi auzi gălăgie în spatele lui care din secundă se apropia tot mai mult.

George ştiu imediat ce însemna aceasta. El văzu când se întoarse de la o mică depărtare bărbaţii tribului căutând încolo şi încoace şi fugind unul după altul. Fuga sa fusese descoperită. În alte trei colţuri ale satului care până acum fuseseră în întuneric se aprinseră focuri. Fuseseră aprinse pentru a lumina cât mai mult spaţiu din sat şi din oază. Fiul căpitanului profită de distanţa ce mai rămăsese între el şi mauri şi cu câteva sărituri repezi se ascunse în spatele ultimului cort. Un timp el rămase pândind de acolo. După ce mauri s-au grupat încă odată în jurul a câte unui conducător, George îşi schimbă brusc planul, el se hotărî brusc să pornească spre nord. Aşa ajunse în curând la capătul oazei.

Aici nu mai avea nici o ascunzătoare în care să se ascundă de ochii duşmanilor.

Dacă maurii ar fi venit în direcţia lui pentru a nu fi descoperit cel puţin imediat, George se culcă în nisipul moale al deşertului.

Deodată se auziră cai galopând. Cel puţin trei duzini de călăreţi goneau în şei ca la o sălbatică vânătoare.

Maurii ţineau în mână săbii şi puşti în vreme ce cu stânga ţineau lejer hăţul şi cu picioarele îndemnau caii să gonească.

Grupul de călăreţi trecu razant pe lângă George dar nici unul nu-şi dădu seama de asta, nimeni nu fusese atent la

locul unde George se lipi cât putu de tare de pământ. Când călăreţii dispărură în întuneric fiul căpitanului se ridică şi se târî de-a buşilea în deşert cam în aceiaşi direcţie în care o pornise şi maurii.

El îşi spuse că el nu se vor întoarce tot pe unde au plecat şi acesta fu un motiv pentru care alesese acelaşi drum.

Nisipul fin care la început nu fusese atât de adânc începuse să se înalţe tot mai mult. Începură să apară mici coame de dune ca nişte valuri ceea ce-i făceau tot mai grea înaintarea. Ceea ce pentru cai antrenaţi să meargă prin deşert era o nimica toată lui George îi solicita muşchii dar nu numai ci şi inima şi plămânii.

Dintr-o dată George tresări. Auzise un zgomot pe care-l ştia destul de bine. Nu-l scosese nici un maur ci un duşman furios şi mult mai periculos, un leu.

Ce putea face acum fiul căpitanului, neînarmat şi singur în mijlocul deşertului? Cum putea înşela văzut şi auzul acestui rege al animalelor? Oare se putea apăra numai orbindu-l cu lumina lanternei sale? Asta i-ar face numai să câştige puţin timp sau trebuia să stea în continuare lipit de pământ şi să facă pe mortul?

Auzise că leul atacă numai fiinţe vii şi rar se atinge de mortăciuni. Orice ar fi făcut acum tot mai rămânea un risc. Aşa că nu-i rămânea decât să spere că leul se va îndepărta de la sine.

Dar trebuia să şi acţioneze, trebuia să facă ceva dacă vroia să se apere. Îşi aduse aminte de o întâmplare din Africa de Sud.

Acolo o fiică a unei căpetenii ademenise leul prin puterea vocii ei, dar îl şi vrăjise în acelaşi timp. Oare putea şi el să încerce aşa ceva?

Nu putea lua nici o hotărâre se străduia să rămână liniştit când îşi dădu seama că devenea tot mai nervos şi-şi spuse: întâi să aştept să văd dacă într-adevăr apare leul. În timp ce se gândea la toate acestea se auzi din nou un răget, de data aceasta mult mai aproape şi cum îi păru lui George, mai ameninţător. Încerca oare leul să-l atace?

V
SALVAT ÎN ULTIMA SECUNDĂ

CÂND GEORGE AUZI A TREIA OARĂ răgetul leului ce acum părea şi mai doritor de atac şi care se mai apropiase, ştiu că trebuia să acţioneze cumva şi să fie atent ca din neglijenţă să nu se trezească cu leul în spate.

George ştia că pe o stradă întunecată dacă aprinzi un chibrit el se vede de la 200 de metri, iar în cazuri mai fericite de la un kilometru, făcuse această experienţă de mai multe ori cu Petre – oare lanterna de la ce distanţă se putea vedea?

Dacă călăreţii mauri probabil că se aflau acum destul de departe totuşi nu credea că vor mai căuta mult timp un fugar care pe jos tot n-ar fi putu ajunge la capătul deşertului. Deci călăreţii vor înconjura porţiunea şi vor face front comun să găsească fugarul. Cu siguranţă ca vor observa puternica lumină a lanternei şi bineînţeles că-l vor repera şi pe el.

Dar pericolul ce-l prezenta leul era mai mare şi mai aproape. Atunci George îşi aprinse lanterna, lumina întâi spre stânga apoi o porţiune din spate şi văzu leul la numai 60 de metri liniştit, dar privind cu toată atenţia în noapte.

Uriaşa lui coamă îi era zburlită. Precaut se retrăgea pas cu pas în spate. Atunci când aprinse lanterna sa caută prezenţa leului văzut în spatele lui un bloc de stâncă.

Dacă îi reuşea să se retragă în spatele lui, acesta îi era salvarea.

Înţelept, fiul căpitanului ţinea lanterna drept în ochii regelui deşertului. Leului nu-i plăcea treaba asta şi tot încerca să iasă din cercul de lumină însă George îl urmărea cu înverşunare. Dacă n-ar fi fost lanterna demult ar fi fost lângă el şi l-ar fi doborât.

Ca urmare a luminii distanţa dintre ei se mări puţin.

Acum George mergea mai repede în spate dar nu îndrăznea să se uite împrejur să vadă dacă se îndrepta în direcţia stâncii sau se îndepărtase de ea. Nu avea voie să scape din ochi nici un moment fiara. Deodată dădu cu spatele, care începu să-l doară, de ceva tare. Era stânca – şi din două mişcări şerpuitoare reuşi să se ascundă după ea în aşa fel încât acum leul nu-l mai putea vedea.

Stinse lanterna – cel puţin pentru moment pentru a-l deruta.

Leul se uită acum încurcat că George dispăruse aşa dintr-odată din ochii lui. Fiul căpitanului văzu asta pentru că tocmai atunci apăru luna luminând ca un argint peste tot deşertul. Era ca într-un tablou fermecat care strălucea de o

lumină nefirească. Cine n-a văzut aşa ceva în deşert nu-şi poate nici măcar imagina. George era copleşit de atâta frumuseţe încât uită câteva secunde şi de leul care-l pândea cât şi de maurii care-l vânau.

Fu scos din această stare de reverie de strigătele însoţite de cai galopând care se auzeau în depărtare şi care se apropiau tot mai repede. Maurii se întorceau. George îi vedea acum în lumina lunii. Şi unde era leul.

El stătea încă pe locul unde era când George dispăruse în spatele stâncii. George fu mai întâi atent în ce direcţie se îndreptau maurii. Ei se îndreptau chiar în direcţia lui şi a leului. Acum poate să fie leul salvarea mea se gândi tânărul din spatele stâncii. Şi leul fu într-adevăr salvarea lui. Când îi auzi pe călăreţii se întoarseră spre el ca şi cum ei ar fi rupt vraja.

Dar maurii îl văzuseră de mult. O parte dintre călăreţi o luară într-o direcţie, cealaltă în alta. George îşi dădu seama că ei vor să înconjoare leul.

Oare ce va face acum regele animalelor, stăpânul deşertului sau stăpânul cu capul mare cum îl numesc triburile nomade?

Va fugi oare pentru a-şi salva viaţa? Se va pregăti să lupte?

Dar leul rămase pe loc. Maurii se apropiară foarte mult şi formau acum un trei sfert de cerc pe care încercau să-l lărgească. Prin asta încercau să-l forţeze să se întoarcă de unde a venit. Leul se îndreaptă acum direct spre stânca din spatele căreia se ascunsese George. Dacă, acum în locul lui s-ar fi aflat Petre ar fi auzit deşertul o teribilă înjurătură. Însă el nu era Petre, încearcă să rămână liniştit în continuare.

Regele animalelor nu-i rămânea altceva de făcut decât să stea pe loc şi să aştepte atacul. Călăreţii se apropiau tot mai mut. Unde oare era ţinta lor. În faţa stâncii? Sau în spatele ei? Leul era în faţa stâncii! Lui George îi căzu o piatră de pe inimă. El urmărea întâmplarea din faţa ochilor săi ca un spectacol la care lua parte şi el. Maurii nici nu bănuiau că fugarul pe care-l căutau atâta se afla atât de aproape, chiar acolo în spatele stâncilor. Aproape în faţa stâncii călăreţii coborâră de pe cai, care rămaseră liniştiţi. Maurii îşi luară flintele gata încărcate în mâini şi se îndreptară spre leu.

Nu doreau atât să tragă de pe cai pentru că le era frică că leul furios ar fi putut sări la gâtul vreunui cal.

Atunci atât călăreţul cât şi calul ar fi fost pierduţi. Leul merse încet în spate îşi întoarse de câteva ori capul ca să se convingă că era înconjurat. Acum se pregătea de luptă!

Dacă regale animalelor ar fi simţit şi gândit ca şi oamenii sigur şi-ar fi spus: îmi voi vinde pielea cât se poate de scump. Sunt pierdut. Dar şi maurii trebuie să moară pentru moartea mea. Caii maurilor se mişcau chiar în spatele stâncii unde era George. Simţeau încordarea luptei, simţeau prezenţa leului şi de aceea erau mai neliniştiţi.

De ce am eu acum nevoie este un cal, îi trecu prin minte lui George. Cei doi mauri care rămăseseră lângă cai se uitau acum în direcţia luptei; doreau să vadă cum cade leul sub gloanţele flintelor.

Atunci George îndrăzni, sări din spatele stâncii unde se ascunsese şi se îndreptă spre cel mai apropiat cal, îi luă căpăstrul şi foarte uşor sări în şa, apoi îndemnându-l cu picioarele şi trăgând de căpăstru zboară în galop în deşert în deşert care se desfăşura în faţa lui în lumina minunată a lunii.

Îndrăzneaţa fugă a lui George stârni însă gălăgie.

Calul pe care George îl alesese, un pur sânge arab, nechează ascuţit când el îl încălecă. Se auzea şi zgomotul copitelor deşi nisipul deşertului era moale şi adânc.

Imediat cei doi ce păzeau caii îşi îndreptară atenţia spre el, ca de altfel şi ceilalţi. Maurii fugiră spre cai şi încălecară în grabă luând urma lui George. Dar cu această ocazie se ivi printre ei panică şi dezordine ceea ce-l ajută pe George să mărească distanţa dintre el şi cei care-l urmăreau.

Nu numai George dar şi leul pe care-l înconjurară folosi această posibilitate să iasă din cercul făcut în jurul lui.

Mârâind înfundat sperie caii care-şi săltară călăreţii, apoi regale animalelor fugi în deşert în direcţia opusă.

Astfel George salvă viaţa leului şi leul salvă la rându-l viaţa. Leul însă se afla într-o situaţie mai bună pentru că maurii nu-l vânau pe el ci pe George, îl vânau cu aceea înverşunare pe care arabii şi maurii o arătau în astfel de situaţii. George îşi îndemna calul prin scurte strigăte iar acesta alerga de mânca pământul. Un mai bun alergător nici nu şi-ar fi putut alege. Din când în când se uita în spate la urmăritorii săi. Distanţa dintre ei rămânea neschimbată. Acum se punea problema cine va rezista mai mult. Calul lui sau ceilalţi pentru că caii-arabi erau dârzi şi luptau cu aceeaşi energie ca şi călăreţi lor.

Ritmul alergări devenea tot mai rapid. Părea că pământul moale al deşertului zboară sub George. Acum aproape că nu mai era necesar să-şi stimuleze calul. Nobilul animal parcă ştia despre ce este vorba şi îşi punea toată ambiţia pentru a-i depăşi pe ceilalţi care-l urmăreau.

Odată însă calul se împiedecă dar George îl redresă rapid aşa încât nu ajunseră la vreun accident. Împiedecatul calului avu însă o urmare la care George nu se gândise.

Când fiul căpitanului se întoarse o clipă şi se uită în spate observă că trei dintre urmăritorii săi care deasemenea călăreau cai pur-sânge se apropiaseră foarte mult de el. Ceilalţi rămăseseră în urma aşa încât de ei nu-şi făcu acum probleme.

Cei trei însă se apropiau tot mai mult şi părea că este chiar conducătorul şi cei doi apropiaţi ai săi.

Vânătoarea continua. Caii zburau ca vântul în noapte iar deşertul părea în lumina lunii ca suprafaţa unei mări mişcată de mici vălurele.

Pe George îl cuprinse spaima dintr-o dată, simţi cum calul său nu mai putea ţine acelaşi ritm ca şi până acum. Ce avea oare animalul? Sfinte Dumnezeule, el şchioapătă, chiar şchioapătă. George aruncă o privire în spate. Îşi dădu seama că era vorba de câteva minute până la venirea urmăritorilor săi. Acum aveau în el o ţintă fixă dacă doreau să tragă asupra lui. Dar se pare că doreau să-l prindă viu. George îşi încuraja animalul, dar fu în zadar, situaţia nu se îmbunătăţi. Oare era acum totul pierdut, chiar când aproape era de ţelul lui şi de salvarea definitivă?

Deodată George remarcă în faţa lui în depărtare o masă de călăreţi care se apropiau tot mai mult. Încă nu se putea recunoaşte de erau prietenii sau duşmanii lui.

Poate totuşi erau călăreţi din tribul şeicului Bilma. Din nou se uită în spate şi văzu că cei trei călăreţi îşi opriseră caii şi mai văzu că acei călăreţi ce veneau spre el îl aveau în mijloc pe tatăl său, pe doctorul Bertram şi pe Petre, lângă care era bătrânul şeic, fiica acestuia şi războinicul Asad.. Cu o mişcare rapidă îşi dădu jos burnusul şi dezleagă turbanul de pe cap.

Cei trei călăreţi ce-i fuseseră în spate până acum îşi întoarseră caii şi făcură la rândul lor calea întoarsă.

Prietenii lui George sosiră la timp.

Petre strigă:

— Pe aici! Trebuie să-i urmărim!

Dar căpitanul ca şi şeicul dădură din cap. Cel mai mult se bucurau de salvarea lui George fiica şeicului şi Asad.

Toţi se strânseră în jurul lui George care între timp descălecă şi împreună cu un maur din tribul şeicului consultau piciorul calului pe care acesta îl ridica ca şi cum ar fi vrut să spună: aici sunt rănit, aici am dureri.

Maurul strigă ceva unui frate din trib care veni repede cu nişte cârpe cu care legară strâns piciorul calului.

Între timp George povesti în puţine cuvinte tot ce se întâmplase din momentul în care rămăsese singur în peştera pentru a-l vâna şi pe al doilea leopard şi până la fuga lui şi urmărirea lui de către oamenii şeicului El Hohd care cu siguranţă că dacă nu interveneau ei îl prindeau şi îl duceau înapoi.

Grupul de călăreţi se întoarse şi se îndreptau acum spre oaza şeicului Bilma. George călărea acum pe un alt cal care fusese adus pentru el. Armăsarul arab era condus de hăţuri de un maur tânăr. Şchiopăta încă după cum spusese fiica şeicului care se pricepea la aşa ceva, în câteva zile va fi vindecat – după ce se va fi odihnit suficient.

Fiului căpitanului îi devenise drag acest animal superb care-l salvase. L-ar fi luat cu el dar nu se putea din păcate. Cum putea să ia la bordul submarinului un armăsar pur-sânge? Aşa că-l făcu cadou fiicei şeicului. Ea îi promise că-l va călări numai ea, atunci când va fi vindecat.

Dimineaţa nu era departe când ei ajunseră în tabăra şeicului Bilma. De un lucru se bucura George acum, putea să doarmă pe săturate. La prânz încă nu era sculat, se trezi abia târziu după amiază. Oamenii şeicului pregătiseră un nou ospăţ în cinstea lui unde din nou se mâncă şi se bău vin de curmale iar muzica pe care dansară tinerii războinici şi fetele înveselite în şaluri se auzi târziu în noapte. Fiul căpitanului era pus pe locul de onoare între şeic şi fiica lui şi tânărul ei soţ. Asad le demonstră minunate jocuri de călărie în îngusta piaţă a satului. Doctorul se întreţinea cu însufleţire cu câţiva bătrâni ai satului de la care află câteva obiceiuri şi legende noi despre comunităţile nomade.

Cei de pe submarin mai rămaseră încă două zile acolo apoi se întoarseră pe submarin căruia îi fură necesare trei zile să iasă de pe ţărmurile Senegalului.

Când se termină a treia noapte George întâmpină cu un strigăt de bucurie intrarea în mare.

— Şi acum spre vest! spuse căpitanul cu vocea lui calmă clară şi autoritară.

— În America? întreabă George fericit.

— În America de Sud! întări căpitanul zâmbind.

Aşa se termină prima vizită a lui George pe „Continentul negru” iar o frumoasă aventură se termină din nou cu bine. Ce au mai păţit cei de pe submarin este descris într-unul din volumele noastre viitoare.

Sfârşitul volumului: **MAURA TIRIS.**

În numărul următor:

PE LACUL WULAR.

In Numărul următor:

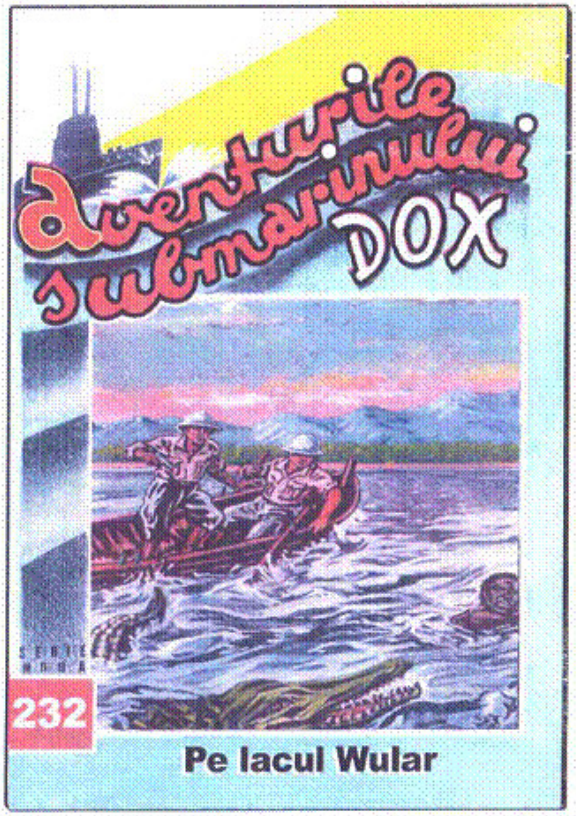

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136, www.marist.ro